

දුතිය සමය සූත්‍රය
(කාලය ගැන වදාළ දෙවැනි දෙනුම)

මා හට අසන්නට ලැබුනේ මේ විදියට යි. ඒ අවස්ථාවල ථෙර ස්වාමීන් වහන්සේලා (පැවිදි උපසම්පදා වී බොහෝ වස් ගණනක් ගත වූ ස්වාමීන් වහන්සේලා) බොහෝ පිරිසක් බරණැස්නුවර ඉසිපතන මීගදායේ වැඩසිටියා. එදා පිණ්ඩපාතයෙන් පසු, දානය වළඳා මණ්ඩලමාලයේ (හිඳ ගැනීම පිණිස රවුම් හැඩයට සකස් කළ විවේක ස්ථානයක්) රැස්වී, හිඳ ගෙන සිටි ථෙර ස්වාමීන් වහන්සේලා අතර මෙවැනි කථා බහක් ඇතිවුනා.

“ඇවැත්නි, සිත සතුටුකරවන සුලු (මනෝභාවනීය) පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්න යන්නට සුදුසු කාලය මොකක් ද?”

මේ විදියට ප්‍රකාශ කළ විට එක්තරා ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් මෙහෙම කිව්වා.

“ඇවැත්නි, යම් අවස්ථාවක මනෝභාවනීය (ගුණ දහම් වලින් සිත සතුටු කරවන සුලු) ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් පිණ්ඩපාතයෙන් පසු දානය වළඳා, දෙපා දෝවනය කරගෙන පළඟක් බැඳ ගෙන කය සෘජු කොටගෙන සිහිය පිහිටුවාගෙන වැඩ සිටිනවා ද, අන්න ඒ අවස්ථාවේ තමයි ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ ව බැහැදකින්නට යා යුත්තේ.”

එසේ පැවසූ විට තවත් ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් ඒ ස්වාමීන් වහන්සේට මෙහෙම කිව්වා.

“ඇවැත්නි, එය මනෝභාවනීය වූ ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ ව බැහැදකින්න යන්නට සුදුසු කාලය නොවෙයි. මොකද, ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ පිණ්ඩපාතයෙන් පසු, දන් වළඳා දෙපා දෝවනය කරගෙන පළඟක් බැඳගෙන කය සෘජු කොටගෙන, සිහිය පිහිටුවාගෙන වැඩසිටිනා අවස්ථාවේ දී, ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ ගේ ගමන් වෙහෙස සන්සිඳිල ත් නැහැ, දන්වැළඳීම නිසා ඇති වූ වෙහෙසකර ගතිය සන්සිඳිල ත් නැහැ. අන්න එම නිසා ඒ අවස්ථාව සිත සතුටු කරවන ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්න යන්නට සුදුසු කාලය නොවෙයි.

යම් අවස්ථාවක සිත සතුටු කරවන සුලු ස්වාමීන් වහන්සේ නමක්, සවස් වරුවේ භාවනාවෙන් නැගී සිට, වෙහෙර පිටුපස සෙවනේ පළඟක් බැඳගෙන කය සෘජු කොටගෙන සිහිය පිහිටුවාගෙන වැඩ සිටිනවා ද, අන්න ඒ අවස්ථාවේ දී තමයි ඒ මනෝභාවනීය ස්වාමීන් වහන්සේ ව බැහැදකින්නට යා යුත්තේ.”

මෙසේ පැවසූ විට තවත් ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් ඒ ස්වාමීන් වහන්සේට මෙහෙම කිව්වා.

“ඇවැත්නි, ඒ අවස්ථාව මනෝභාවනීය වූ ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්න යන්නට සුදුසු කාලය නොවෙයි. මොකද, මනෝභාවනීය ස්වාමීන් වහන්සේ නමක්, සවස් වරුවේ භාවනාවෙන් නැගී සිට, වෙහෙර පිටුපස සෙවනේ පළඟක් බැඳගෙන කය සෘජු කරගෙන සිහිය පිහිටුවාගෙන වැඩ සිටිනවා ද, ඒ අවස්ථාවේ දී ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ ගේ සිතෙහි හැසිරෙන්නේ, දහවල් කාලයේ භාවනාවේ දී මෙතෙහි කළ සමාධි නිමිත්ත ම යි

(සමාධි අරමුණ ම යි). අන්ත එම නිසා ඒ අවස්ථාව මනෝභාවනීය වූ ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ ව බැහැ දකින්න යන්නට සුදුසු කාලය නොවෙයි.

යම් අවස්ථාවක මනෝභාවනීය ස්වාමීන් වහන්සේ නමක්, රාත්‍රියේ අවසන් යාමයේ (පාන්දර කාලයේ) නැගීසිට, පළඟක් බැඳගෙන, කය සෘජු කරගෙන, සිහිය පිහිටුවාගෙන වැඩ සිටිනවා ද, අන්ත ඒ අවස්ථාවේ දී තමයි මනෝභාවනීය වූ ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ ව බැහැ දකින්නට යා යුත්තේ.”

මෙසේ පැවසූ විට තවත් ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් ඒ ස්වාමීන් වහන්සේට මෙහෙම කිව්වා.

”ඇවැත්නි, මනෝභාවනීය වූ ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්න යන්නට එය සුදුසු අවස්ථාව නොවෙයි. මොකද, යම් අවස්ථාවක මනෝභාවනීය වූ ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් රාත්‍රියේ අවසන් යාමයේ නැගීසිට, පළඟක් බැඳගෙන, කය සෘජු කරගෙන, සිහිය පිහිටුවාගෙන වැඩ සිටිනවා ද, ඒ අවස්ථාවේ ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ ගේ ශරීර ඕජස වැඩිල යි තිබෙන්නේ (එවිට ශරීරය සැහැල්ලුවෙන් පහසුවෙන් තිබෙනවා). ඒ අවස්ථාවේ දී එම ස්වාමීන් වහන්සේට බුදු රජාණන් වහන්සේ ගේ ශාසනය මෙනෙහි කරන්නට පහසු යි (එනම් තමන් ගේ බණ භාවනා කටයුතු සිදු කරගන්නට පහසු යි). එම නිසා ඒ අවස්ථාව ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ ව බැහැදකින්න යන්නට සුදුසු අවස්ථාව නොවෙයි.”

මෙසේ පැවසූ විට ආයුෂ්මත් මහාකච්චායන මහරහතන් වහන්සේ ථේර ස්වාමීන් වහන්සේලාට මෙහෙම පැවසුවා.

”ඇවැත්නි, මේ කාරණය මට භාග්‍යවත් බුදු රජාණන් වහන්සේ සමීපයේ දී යි අසන්නට ලැබුනේ. භාග්‍යවත් බුදු රජාණන් වහන්සේ සමීපයේ දී යි යි මම මේ කාරණය පිළිගත්තේ (එනම් බුදු රජාණන් වහන්සේ විසින් ම යි දේශනා කළේ).”

”පින්වත් භික්ෂුව, සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් බැහැ දැකීමට යන්නට සුදුසු කාලයන් හයක් තිබෙනවා.

01. පින්වත් භික්ෂුව, යම්කිසි අවස්ථාවක භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් කාමරාගයට යටවූ සිතින්, කාමරාගයෙන් මැඩුණු සිතින් වාසය කරනවා. ඒ වගේ ම ඒ භික්ෂුව තමන් තුළ හටගත් කාමරාගයෙන් නිදහස් වෙන ආකාරය සැබෑ ලෙස ම දන්නේ නැහැ. ඒ අවස්ථාවේ දී සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට ගොස් මෙහෙම කිව යුතු යි.

’ඇවැත්නි මම කාමරාගයට යටවූ, කාමරාගයෙන් මැඩුණු සිතකිනුයි වාසය කරන්නේ. මම මා තුළ ඉපදුණු කාමරාගයෙන් නිදහස් වෙන හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නේ නැහැ. පින්වත් ආයුෂ්මතුන් වහන්සේ මට කාමරාගය දුරුකරගැනීම පිණිස දහම් දේශනා කරනවා නම්, එය ඒකාන්තයෙන් ම යහපත් දෙයක්. එවිට ඒ සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ, එම භික්ෂුවට කාමරාගය ප්‍රභාණය කරගැනීම පිණිස දහම් දෙසනවා.

පින්වත් භික්ෂුව, මෙය තමයි මනෝභාවනීය වූ භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට

යෑම පිණිස සුදුසු පළමුවන කාලය.

02. පින්වත් භික්ෂුව, යම්කිසි අවස්ථාවක භික්ෂුවක් ව්‍යාපාදයට (තරහට) යටවූ සිතින්, ව්‍යාපාදයෙන් මැඩුණු සිතින් වාසය කරනවා. ඒ වගේ ම ඒ භික්ෂුව තමන් තුළ හටගත් ව්‍යාපාදයෙන් නිදහස් වෙන හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නෙත් නැහැ. ඒ අවස්ථාවේ දී සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට ගොස් මෙහෙම කිව යුතු යි.

“ඇවැත්නි මම ව්‍යාපාදයට යට වූ, ව්‍යාපාදයෙන් මැඩුණු සිතකිනුයි වාසය කරන්නේ. මම මා තුළ ඉපදුණු ව්‍යාපාදයෙන් නිදහස් වෙන හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නෙත් නැහැ. පින්වත් ආයුෂ්මතුන් වහන්සේ මට ව්‍යාපාදය දුරුකරගැනීම පිණිස දහම් දේශනා කරනවා නම්, එය ඒකාන්තයෙන් ම යහපත් දෙයක්. එවිට ඒ සිත සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ එම භික්ෂුවට ව්‍යාපාදය ප්‍රභාණය කරගැනීම පිණිස දහම් දෙසනවා.

පින්වත් භික්ෂුව, මෙය තමයි මනෝභාවනීය වූ භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට යෑම පිණිස සුදුසු දෙවැනි කාලය.

03. පින්වත් භික්ෂුව, යම්කිසි අවස්ථාවක භික්ෂුවක් ථීනමිද්ධයට (නිදිමත හා අලස භාවයට) යට වූ සිතින්, ථීනමිද්ධයෙන් මැඩුණු සිතින් වාසය කරනවා. ඒ වගේ ම ඒ භික්ෂුව තමන් තුළ හටගත් ථීනමිද්ධයෙන් නිදහස් වෙන හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නෙත් නැහැ. ඒ අවස්ථාවේ දී සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට ගොස් මෙහෙම කිව යුතු යි.

“ඇවැත්නි මම ථීනමිද්ධයට යට වූ, ථීනමිද්ධයෙන් මැඩුණු සිතකිනුයි වාසය කරන්නේ. මම මා තුළ ඉපදුණු ථීනමිද්ධයෙන් නිදහස් වෙන හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නෙත් නැහැ. පින්වත් ආයුෂ්මතුන් වහන්සේ මට නිදිමත සහ අලස කම දුරුකරගැනීම පිණිස දහම් දේශනා කරනවා නම්, එය ඒකාන්තයෙන් ම යහපත් දෙයක්. එවිට ඒ සිත සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ එම භික්ෂුවට නිදිමත සහ අලසකම ප්‍රභාණය කරගැනීම පිණිස දහම් දෙසනවා.

පින්වත් භික්ෂුව, මෙය තමයි මනෝභාවනීය වූ භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට යෑම පිණිස සුදුසු තෙවැනි කාලය.

04. පින්වත් භික්ෂුව, යම්කිසි අවස්ථාවක භික්ෂුවක් උද්ධච්ච කුක්කුච්චයට (සිතේ විසිරීමට සහ පසුතැවීමට) යට වූ සිතින්, උද්ධච්ච කුක්කුච්චයෙන් මැඩුණු සිතින් වාසය කරනවා. ඒ වගේ ම ඒ භික්ෂුව තමන් තුළ හටගත් උද්ධච්ච කුක්කුච්චයෙන් නිදහස් වෙන්න හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නෙත් නැහැ. ඒ අවස්ථාවේ දී සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් බැහැදකින්නට ගොස් මෙහෙම කිව යුතු යි.

“ඇවැත්නි මම උද්ධච්ච කුක්කුච්චයට යට වූ, උද්ධච්ච කුක්කුච්චයෙන් මැඩුණු සිතකිනුයි වාසය කරන්නේ. මම මා තුළ ඉපදුණු උද්ධච්ච කුක්කුච්චයෙන් නිදහස් වෙන හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නෙත් නැහැ. පින්වත් ආයුෂ්මතුන් වහන්සේ මට උද්ධච්ච කුක්කුච්චය දුරුකරගැනීම පිණිස දහම් දේශනා කරනවා නම්, එය ඒකාන්තයෙන් ම යහපත් දෙයක්. එවිට ඒ සිත සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂූන් වහන්සේ එම භික්ෂුවට උද්ධච්ච කුක්කුච්චය ප්‍රභාණය කරගැනීම පිණිස දහම් දෙසනවා.

පින්වත් භික්ෂුව, මෙය තමයි මනෝභාවනීය වූ භික්ෂුන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට යෑම පිණිස සුදුසු සතරවැනි කාලය.

05. පින්වත් භික්ෂුව, යම්කිසි අවස්ථාවක භික්ෂුවක් සැකයට (විවිකිච්ඡාවට) යට වූ සිතින්, සැකයෙන් මැඩුණු සිතින් වාසය කරනවා. ඒ භික්ෂුව තමන් තුළ හටගත් සැකයෙන් නිදහස් වෙන හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නේ නැහැ. ඒ අවස්ථාවේ දී සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂුන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට ගොස් මෙහෙම කිව යුතු යි.

“ආචාර්ය මම සැකයට යට වූ, සැකයෙන් මැඩුණු සිතකිනුයි වාසය කරන්නේ. මම මා තුළ ඉපදුණු සැකයෙන් නිදහස් වෙන හැටි හරිආකාරයෙන් දන්නේ නැහැ. පින්වත් ආයුෂ්මතුන් වහන්සේ මට සැකය දුරුකරගැනීම පිණිස දහම් දේශනා කරනවා නම්, එය ඒකාන්තයෙන් ම යහපත් දෙයක්. එවිට ඒ සිත සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂුන් වහන්සේ එම භික්ෂුවට සැකය ප්‍රභාණය කරගැනීම පිණිස දහම් දෙසනවා.

පින්වත් භික්ෂුව, මෙය තමයි මනෝභාවනීය වූ භික්ෂුන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට යෑම පිණිස සුදුසු පස්වැනි කාලය.

06. පින්වත් භික්ෂුව, යම් ආකාරයෙන් යුතු භාවනා අරමුණකට පැමිණි විට, යම් ආකාරයෙන් යුතු භාවනා අරමුණක් මෙතෙහි කරන විට, සියලු ම ආශ්‍රවයන් (සිත තුළ මුල් බැසගෙන පල්වෙමින් පවතින කලෙස්) ක්ෂය වී යනවා ද, එම භාවනා අරමුණ ගැන, යම් අවස්ථාවක දී භික්ෂුන් වහන්සේ නමක් දන්නේ නැති නම්, දකින්නේ නැති නම් (නිවන් දැකීම පිණිස දැන ගත යුතු, දැකිය යුතු සමාධි අරමුණ දන්නේ නැති නම්, දකින්නේ නැති නම්), ඒ අවස්ථාවේ දී සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂුන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට ගොස් මෙහෙම කිව යුතු යි.

“ආචාර්ය යම් ආකාරයේ භාවනා අරමුණකට පැමිණ, යම් ආකාරයේ භාවනා අරමුණක් මෙතෙහි කරන විට සියලු ම ආශ්‍රවයන් (සිත තුළ මුල් බැසගෙන පල්වෙමින් පවතින කලෙස්) ක්ෂය වී යනවා ද, එම භාවනා අරමුණ ගැන මම දන්නේ නැහැ. එම භාවනා අරමුණ මම දකින්නේ නැහැ. පින්වත් ආයුෂ්මතුන් වහන්සේ මට සියලු ආශ්‍රවයන් ක්ෂය කරදැමීම පිණිස දහම් දේශනා කරනවා නම්, එය ඒකාන්තයෙන් ම යහපත් දෙයක්. එවිට ඒ සිත සිත සතුටු කරවන සුලු භික්ෂුන් වහන්සේ, එම භික්ෂුවට සියලු ආශ්‍රවයන් ක්ෂය කරදැමීම පිණිස දහම් දෙසනවා.

පින්වත් භික්ෂුව, මෙය තමයි මනෝභාවනීය වූ භික්ෂුන් වහන්සේ නමක් බැහැ දකින්නට යෑම පිණිස සුදුසු හය වැනි කාලය.”

ආයුෂ්මත් මහාකච්චායන මහරහතන් වහන්සේ මේ උතුම් දෙසුම වදාලා. ඒ පින්වත් ථේර ස්වාමීන් වහන්සේලා ඉතා සතුටට පත් වූහ. මේ උතුම් දේශනය සාධුකාර නංවමින් සතුටින් පිළිගත්තා.

සාදු ! සාදු !! සාදු !!!

පසු සටහන.

01. මෙම දෙසුම ඉතා ආශ්චර්යමත් දෙසුමකි. ගිහි ජීවිතයක් ගත කරන අය විසින් පවා තමන් ගේ සිත පංච නිවරණයන්ට යට වී ඇති අවස්ථාවන් වල දී, එම නිවරණයන් ගෙන් නිදහස් වන්නට නො දන්නේ නම්, මනෝභාවනීය වූ ස්වාමීන් වහන්සේලා ව බැහැ දකින්නට ගොස් තමන් ගේ ගැටලුව පැවසීම ඉතාමත් වටිනවා.

02. එසේ ම නිවන් දැකීම පිණිස වැඩිය යුතු භාවනාවන් නො දන්නා අවස්ථා වන් වල දී ද සිදු කළ යුත්තේ එය ම යි.

03. නිතර නිතර කළණ මිතුරු සඟ රුවනේ ඇසුර ලබා ගන්නවා නම් මෙලොව සේ ම පරලොව ජීවිතය ක් ජයගැනීමට එය මනා පිටුවහලක් වේවි.

තෙරුවන් සරණ යි!

DhammaMedicine

Namo Buddhaya !!!
This is the only path;
there is none other for
the purification of insight !

[Visit Our WebSite](#)
[Click2Comment](#) | [Discussions](#) |

Drink Dhamma medicine to get rid of all stresses